

[N. Neergaard.]

Venstre som Helhed, var saa uretfærdige og saa lidet rigtige, at jeg formentlig ikke behøver at gaa ind paa dem.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var af den Opfattelse, at jeg havde været ilde berørt af de Udtalelser, han kom med i Gaar. Jeg maa tilstaa, jeg tror ikke, jeg gav Indtryk af noget saadant; jeg tror, det almindelige Indtryk i Salen var et ganske andet. Men naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nu ønsker at genoptage denne Diskussion, er jeg ogsaa særdeles villig dertil, og jeg er saa meget mere villig til det, som det jo ikke kan bestrides — og det kan det ærede Medlem jo ikke have noget imod ogsaa bliver klart —, at selv om det ærede Medlem ikke deltog direkte i Forhandlingerne i Februar—Marts Maaned, spillede han som Finansminister en aldeles afgørende Rolle for det Standpunkt, hans Kolleger i Ministeriet indtog. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at vi fra konservativ Side havde krævet, at Venstre skulde lystre et Diktat. Dette er fuldkommen urigtigt. Det, vi gav Udtryk for, var, at vi vilde undlade at stemme for Finansloven, i det Øjeblik man ikke vilde bringe Forsvarsordningen i den Stand, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nu selv kræver den skal være i. Og naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger, at Venstre skulde lystre et Diktat, hvad var det saa for et „Diktat“? — hvis man overhovedet vil gaa ind paa denne det ærede Medlems Tankegang. Det var et „Diktat“, der gik ud paa, at man skulde følge det ærede Medlems egne Ord i Dag og det ærede Medlems egne Ord fra 1925 om, at Loven skulde holdes. Det kan jo ikke nytte, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og Venstre tror, at *de* har Ret til at stille sig paa eet Standpunkt i Bedømmelsen af, om Loven skal holdes, men *vi* maa ikke stille os paa det samme Standpunkt, og det ærede Medlem vil ikke bestride, at med det Beløb, der var opført paa Finansloven for 1929—30, kunde Loven ikke holdes.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard brugte nu den Vending, at Forsvarsforhandlingerne var afbrudt, men de var ikke afsluttet. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mente dermed. Søndag den 17. Marts og Mandag den 18. Marts, da jeg fik det sidste Papir, der er udvekslet mellem Venstre og mig i denne Sag, da var Forhandlingerne om Forsvarsspørgsmaalet sprængt; det kan der ikke være nogen som

helst Tvivl om. Og naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard videre siger, at da førtes der det stærkeste Slag mod Forsvarssagen, glemmer saa det ærede Medlem ikke, har det ærede Medlem overhovedet nogen Ret til at glemme, at han om Forsvarsordningen af 1922, ikke om en saboteret Ordning, havde sagt, at den var det uundværligste Minimum, vi overhovedet kunde have? Og tror det ærede Medlem virkelig, at Offentligheden i Dag vil sige, at for ham og hans Parti er der intet Ansvar i denne Sag, men Ansvaret hviler kun paa os? Nej, der hviler et tungt Ansvar paa det daværende Ministerium, og der hviler navnlig et overordentligt Ansvar paa den daværende Finansminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at det afgørende Gang paa Gang i de afsluttende Forhandlinger mellem de Konservative og Venstre om, hvorvidt Venstre kunde strække sig videre, ikke var saglige Hensyn, ikke var, at man ikke gerne vilde have et stærkere Forsvar, men var en Henvisning til den daværende Finansminister, det nuværende ærede Medlem Hr. N. Neergaard: at han ikke havde Pengene, at finansielle Hensyn krævede, at man ikke gik videre. (*Krag:* Det er usandt). Hvad ved det ærede Medlem Hr. Krag herom? Dette er Sandheden, saaledes som den er, og jeg stiller i saa Henseende trygt mit Ord op imod det ærede Medlem Hr. Krag. Og jeg gaar videre og siger, at naar dette finansielle Hensyn stilles overfor et Statsregnskab, der viser 12 Mill. Kr.'s Overskud, ja, saa forstaar man, hvorfor det ærede Medlem Hr. Krag bliver saa nervøs.

Til den højtærede Socialminister skal jeg kun sige, at naar jeg, som han bemærkede, intet sagde om den sociale Lovgivning anden Gang, jeg havde Ordet, var Aarsagen hertil den, at jeg havde udtalt mig om den i min første Tale, og den højtærede Minister vil sikkert være enig med mig i, at til Gentagelser er der ingen Grund. Men skulde han have glemt mit Partis Standpunkt, vil han kunne finde det Spalte 318.

Jeg forstaar saa udmærket godt, at den højtærede Statsminister ikke fandt nogen Interesse i at komme ind paa hele Erhvervsituationen. Det Væld af Citater — en og anden vil maaske mene, lidt for mange —, som jeg præsenterede for den højtærede Statsminister i Gaar, og som viste den overordentlige Forskel mellem de Krav, han stillede, da han var Oppositionsfører, og den Stilling, han indtager i Dag, forklarer jo ogsaa godt, at om hele det Spørgsmaal, som i